

— Albine, imposibil. Dar devine imposibil numai dacă te gândești prea mult.

Încearcă să se ridice, dar picioarele îi tremură ca niște spaghete reci. Mă reped să-l sprijin, dar el se răstește la mine:

— Mă descurc singur.

Prin minte îmi trec automat explicațiile din broșură: *Persoana suferind de demență poate să pară supărată sau să se răstească la dumneavoastră, deși nu ați greșit cu nimic.* Se smucește într-o parte și cade la loc în scaunul de răchită.

— Dacă mai vezi albine, *chiquita*, te rog să-mi spui. Albinele vor aduce iar ploaia.

— Nu cumva e invers – ploaia va aduce iar albinele? îl întreb, sperând că n-o să se supere că l-am corectat.

Dar el se mulțumește să clatine emfatic din cap.

— Nu. Albinele vor aduce iar ploaia. Dar, mai întâi, avem nevoie de albine.

Broșura ne-a avertizat că asta e una dintre manifestările demenței. Se numește „salată de cuvinte”. Serge tinde să aranjeze cuvintele într-un mod complet lipsit de logică. De pildă, spune că

albinele vor readuce ploaia. Ar trebui să-i dau pace, dar mă străduiesc să înțeleg.

— Deci, pe-aici nu plouă niciodată? zic.

— N-a mai plouat de-un veac, răspunde el.

— Atunci, tu de unde îți iei apa?

Te rog, te implor, spune-mi că e apă curentă la ferma asta. Dacă o să fie ca în camping – să mă spăl pe dinți cu apă îmbuteliată, să fac baie cu buretele și să n-am gheață de pus în băutură când e căldura mai aprigă...

— Ferma are puțuri, dar nu irosim apa. Fiecare strop contează. N-a mai plouat de-un veac.

Nu irosim apa. Asta explică starea pășunii. De pe verandă zăresc tufa de creozot și plantele de coada șoricelului care au răsărit în iarbă, crescând până la burta unui cal. Curând, asta e tot ce vor mai avea oile de mâncare: niște buruieni țepoase și pricăjite.

Păi, dacă tot nu trebuie risipită apa...

— Pătura trebuie să mai stea puțin la clătit, zic, și țesătura de lână se scufundă în albie. Poate chiar până mâine-dimineață.

— Da, seceta usucă totul până la os, zice Serge, care pare să nu mă fi auzit.

Creierul omenesc e precum o ghirlandă de luminițe de Crăciun, spune tata. Iar luminițele lui Serge se sting una câte una. Demența îl face să încurce numele și chipurile. Să uite în ce zi suntem și în ce an. Amintirile i se amestecă încontinuu, ca niște cărți de joc. Pierde lucruri, pune laptele la loc în cămară, nu în frigider, sau uită cu totul de mâncare.

Iarna trecută, când a căzut și și-a rupt un picior, un medic de la ambulanță l-a sunat pe tata și i-a spus că a venit vremea. Vremea să-l mute pe Serge într-un cămin specializat, înainte să pățească ceva mai rău.

Dau pe gât suncul. Un strop cade din sticlă și sfârâie, evaporându-se la contactul cu pământul. Câteva oi intră în curte și încep să behăie la mine, privindu-mă cu ochi negri, bulbucăți.

N-a mai plouat de-un veac... Parcă ar fi dintr-o carte, un blestem aruncat de-o zână supărată că n-a fost poftită la bal. Doar că blestemele din cărți mai au și-un sfârșit. Aici, bolta cerului e senină cale de mile întregi. Cale de-o eternitate. Dacă așa e seceta, atunci e o pacoste. Fiecare înghițitură de aer îmi zgârie plămâni.

„Obişnuieşte-te“, îmi zic în gând. „Mai sunt încă două luni de vară.“

— Carolina, îl aud pe Serge.

— Carol, îl corectez eu.

— Carolina, zice el iarăşi, prelungind *i*-ul.

Exact doza de dramatism pe care mă străduiesc s-o îndepărtez din numele meu.

— Eu îmi spun Carol.

— Raúl nu te strigă Caro-liii-na?

— Doar când vrea să mă certe.

— Raúl, ȚȚȚ, face el, de parcă și asta, la fel ca restul năzbâtiilor tatei, este de neiertat. Caro-liii-na e un nume frumos, puternic. Un nume spaniol. Ar trebui să-l folosești. În fiecare zi. În toate ocaziile.

De parcă el are habar ce înseamnă să fii o fetișcană de doisprezece ani. Fac o mutră exasperată.

— O să-mi spun Carolina de îndată ce prietenele mele își vor spune și *ele* pe numele lor spaniole.

Prietenele mele, Gabby și Sofie, se numesc în realitate Gabriela și Sofía, dar nu le-am mai spus așa de când Manuela Rodriguez, celebra Manuela Rodriguez, a început să-și zică Manny. Iar când Manny a început să-și îndrepte părul cu placa,

să-și penseze sprâncenele și să-și ridice pomeții obrazilor, dându-i cu pudră, n-am mai avut încotro și-a trebuit să ținem și noi pasul. Asta-i viața în clasa a VI-a. Te ții de cârd sau rămâi de căruță, mănânci sau vei fi mâncat. Ții pasul sau cazi în uitare.

Mă apucă groaza la gândul că, peste numai două luni, începe clasa a VII-a și-o să fie cu mult mai rău.

— Pe sora Rosei o chema Carolina, știi?

Serge e atât de surescitat, că tubul de oxigen fornăie, brusc suprasolicitat.

— Carolina nu se rușina de moștenirea ei.

— N-am cunoscut-o niciodată pe sora bunicii, îi reamintesc eu.

„Nici pe bunica Rosa n-am cunoscut-o“, îmi stă pe limbă să adaug. Respir adânc, dar aerul e așa de încins, că nu se răcorește nici după ce pătrunde în organismul meu. Am senzația că am înghițit însuși soarele.

— Îi porți numele – Carolina, spune Serge, din ochii căruia s-a topit orice urmă de zâmbet. De ce-ți renegi rădăcinile, *chiquita*?

Întrebarea mă zguduie, dar n-am niciun răspuns bun la ea.